

**อนาคตโลกจะเป็นอย่างไร? : เมื่อสหรัฐอเมริกา
ประกาศถอนตัวจากความตกลงการควบคุม
อาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลาง
(The Intermediate - range
Nuclear Forces Treaty : INF)**

*“ในสถานการณ์ที่ยู่ยงเหยิง จงมองหาความเรียบง่าย...
ในความขัดแย้งที่ไม่ลงรอย จงมองหาความปรองดอง...
ท่ามกลางวิกฤต ย่อมมีโอกาสซ่อนอยู่เสมอ”*

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

การทิ้งระเบิดนิวเคลียร์ของกองทัพสหรัฐฯ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒
(ค.ศ.๑๙๓๙-๑๙๔๕) ณ เมืองฮิโรชิมา ประเทศญี่ปุ่น
เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ค.ศ.๑๙๔๕

กล่าวนำ

การก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำฝ่ายบริหารของประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงในนโยบายด้านต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกาอย่างคาดไม่ถึงในหลายเรื่อง และหนึ่งในความคาดเดาไม่ได้ก็คือเรื่องของอาวุธนิวเคลียร์ เพราะเป็นประเด็นที่หลายประเทศทั่วโลกมีสมมติฐานในเบื้องต้นว่า การแข่งขันสะสมอาวุธ

นิวเคลียร์ได้จบลงพร้อมกับการสิ้นสุดของสงครามนิวเคลียร์ และอย่างน้อยในยุคหลังสงครามเย็นน่าจะเป็นโลกที่ปลอดภัยจากการคุกคามของอาวุธนิวเคลียร์หรือจะเรียกว่า “โลกปลอดนิวเคลียร์” อันเป็นผลโดยตรงจากการสิ้นสุดของการแข่งขันทางทหารของรัฐมหาอำนาจใหญ่ในยุคสงครามเย็น (ซึ่งมีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำฝ่ายโลกเสรีประชาธิปไตย และมีสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำฝ่ายโลกคอมมิวนิสต์) แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงแล้วกลับพบว่า ไม่มีสัญญาณใด ๆ ที่บอกว่ารัฐมหาอำนาจเหล่านี้ไม่ว่าจะเป็นรัสเซียและจีน หรือแม้แต่ประเทศที่อยู่ในบัญชีของการจับตามอง ได้แก่ เกาหลีเหนือและอิหร่าน จะยอมยุติความต้องการในการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ของตนเอง และความน่ากังวลในเรื่องนี้อาจจะเห็นได้ชัดจากความสำเร็จในการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือ ซึ่งในช่วงปลายปี ค.ศ.๒๐๑๗ องค์การสหประชาชาติได้ประกาศมอบรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพให้กับกลุ่ม “รณรงค์ระหว่างประเทศเพื่อการต่อต้านอาวุธนิวเคลียร์” (ICAN) เพื่อเป็นเสียงสะท้อนของความกังวลต่อปัญหาอาวุธนิวเคลียร์ที่กำลังเกิดขึ้นในเวทีโลก สำหรับสถานการณ์โลกในปัจจุบันและอนาคต โดยเฉพาะข่าวสำคัญคือการประกาศของ

ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ เมื่อ ๒๐ ตุลาคม ค.ศ.๒๐๑๘ ที่จะขอลงตัวออกจาก “ความตกลงขีปนาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลางของยุโรป” ซึ่งแน่นอนว่าการตัดสินใจเช่นนี้มีนัยสำคัญอย่างมากต่อทั้งการเมืองโลกและการเมืองในภาคพื้นยุโรป โดยเฉพาะการกลับเข้าสู่สภาวะการแข่งขันสะสมอาวุธนิวเคลียร์อันเป็นคุณลักษณะหลักประการหนึ่งของยุคสงครามเย็นที่ได้สิ้นสุดลงไปแล้วนั้นบัดนี้กำลังหวนคืนกลับมาสู่เวทีการเมืองโลกอีกครั้ง

สำหรับบทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ถึงผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นหลังจากการประกาศถอนตัวออกจาก “ความตกลงขีปนาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลางของยุโรป” ของสหรัฐอเมริกา โดยเริ่มจากการปูพื้นความเป็นมาและข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับ “ความตกลงขีปนาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลางของยุโรป” เหตุผลของโลกแห่งความกลัวตามแนวคิดของธูซิดีดิส นักประวัติศาสตร์ในยุครีกโบราณในศตวรรษที่ ๕ การแสวงหาอำนาจและการรักษาดุลอำนาจตามทฤษฎีสถิตนิยม ความแตกต่างระหว่างแนวคิดเกี่ยวกับการป้องปราม และการนำปัจจัยประกอบการพิจารณาการเกิดขึ้นของการแข่งขันสะสมอาวุธ ดังนั้นการประกาศถอนตัวของสหรัฐอเมริกาจะทำให้อนาคตของโลกต้องเผชิญกับความหวาดกลัวการเดินทางเข้าสู่การแข่งขันสะสมอาวุธ และการกลับเข้าสู่ยุคสงครามเย็นรอบใหม่อีกครั้ง หรือไม่อย่างไร? รวมทั้งการได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในมุมมองที่แตกต่างกับท่านผู้อ่านในโอกาสนี้ด้วย

ความเป็นมาและข้อมูลเบื้องต้น ความตกลงการควบคุมอาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลาง (INF) ในภาคพื้นยุโรป

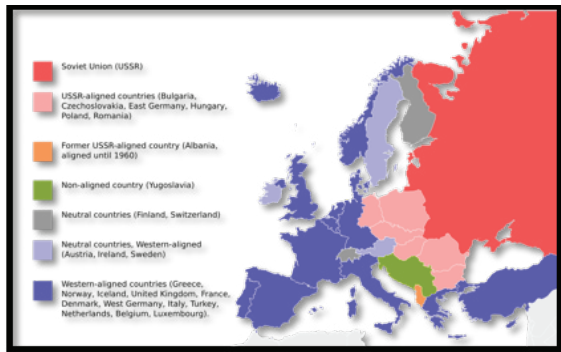
ความตกลงขีปนาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลางของยุโรปเกิดขึ้นเพื่อลดความตึงเครียดที่เกิดจากการติดตั้งขีปนาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลาง (IRBM) ของสหรัฐอเมริกาและรัสเซียในยุทธบริเวณยุโรป โดยสหรัฐอเมริกาได้นำเอาขีปนาวุธแบบ “เปอร์ซิง ๒ (Pershing 2) และอาวุธปล่อยแบบครุยส์จากฐานยิงเคลื่อนที่ทางบก (GLCM) ส่วนรัสเซียได้นำเอาขีปนาวุธแบบ “เอสเอส-๒๐” (SS-20)

ที่ติดตั้งบนยานยนต์เข้าประจำการ ซึ่งจุดเริ่มต้นของปัญหานี้มาจากในช่วงต้นปี ค.ศ.๑๙๗๗ สหภาพโซเวียตได้นำเอาขีปนาวุธแบบเอสเอส-๒๐ (ชื่อเรียกของฝ่ายรัสเซียคือ RSD-10) เข้าประจำการเป็นครั้งแรก ขีปนาวุธนี้มี ๓ หัวรบ และแต่ละหัวรบมีขนาด ๑๕๐ กิโลตัน และมีพิสัยการยิงระหว่าง ๔,๗๐๐ - ๕,๐๐๐ กิโลเมตร (โดยประมาณ) ด้วยระยะของพิสัยการยิงเช่นนี้ทำให้โซเวียตสามารถยิงขีปนาวุธจากที่ตั้งในดินแดนของตนไปยังเป้าหมายในยุโรปตะวันตกได้ทุกแห่ง ดังนั้นการนำขีปนาวุธแบบเอสเอส-๒๐ เข้าประจำการจึงกลายเป็นแรงกดดันโดยตรงต่อเราได้ จนผู้นำเยอรมนีในขณะนั้นได้ออกมาแถลงว่าขีปนาวุธนี้กำลังทำให้อำนาจนิวเคลียร์ของฝ่ายตะวันตกเสียเปรียบฝ่ายตะวันออก ค่าแถลงเช่นนี้เป็นแรงกดดันให้สหรัฐอเมริกา ต้องหันไปพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์เพื่อทดแทนต่อความเสียเปรียบที่เกิดขึ้นอันนำไปสู่การพัฒนาขีปนาวุธแบบเปอร์ซิง ๒ และนำเอาอาวุธนี้มาติดตั้งในเยอรมนีตะวันตก จำนวน ๑๐๘ ชุด พร้อมทั้งอาวุธปล่อยแบบครุยส์ที่ยิงจากฐานยิงเคลื่อนที่บนบก (BGM-109G GLCM) จำนวน ๔๖๔ ชุด ประจำการใน ๔ ประเทศ ได้แก่ เบลเยียม อิตาลี เนเธอร์แลนด์ และอังกฤษ

ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการติดตั้งอาวุธของสหรัฐอเมริกา และโซเวียตทำให้เกิด “การเผชิญหน้าด้วยอาวุธนิวเคลียร์โดยตรงในพื้นที่ของยุโรปอันเป็นสัญญาณว่าหากสงครามเกิดขึ้นในยุทธบริเวณยุโรปแล้วพื้นที่นี้จะกลายเป็นสนามรบของสงครามนิวเคลียร์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หรือในทางยุทธศาสตร์ก็คือหากความขัดแย้งปะทุเป็นสงครามแล้วสิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็น “สงครามนิวเคลียร์จำกัด” (limited nuclear war) สภาพเช่นนี้ทำให้คนในสังคมยุโรปมีความกังวลอย่างมาก ในช่วงปลายเดือนเมษายน ค.ศ.๑๙๘๐ จึงได้เห็นการก่อตัวของขบวนการต่อต้านอาวุธนิวเคลียร์ที่เริ่มต้นด้วยเวทีประชุม “การลดอาวุธนิวเคลียร์ของยุโรป” (The European Nuclear Disarmament: END) หรือเกิดขบวนการ “รณรงค์เพื่อการลดอาวุธนิวเคลียร์” (The Campaign for Nuclear

Disarmament : CND) ในอังกฤษ ปรากฏการณ์ของการกำเนิดขบวนการต่อต้านอาวุธนิวเคลียร์เหล่านี้ก็คือภาพสะท้อนของความกลัวสงครามนิวเคลียร์ที่จะเกิดขึ้นในยุโรป และมีบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมยุโรปตะวันตกเข้าร่วมด้วยเป็นจำนวนมาก รวมถึงบางส่วนจากยุโรป

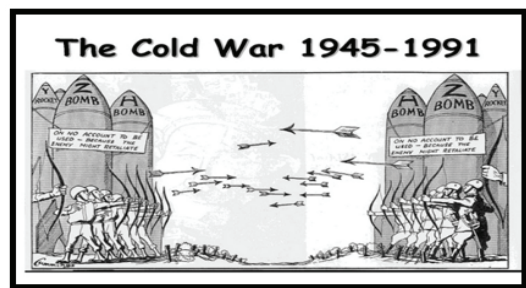

กลุ่มประเทศต่างๆ ในภาคพื้นยุโรป ในยุคสงครามเย็น (ค.ศ. ๑๙๔๕-๑๙๙๑) ที่เกิดจากการแบ่งแยกทางอุดมการณ์การเมืองระหว่างฝ่ายเสรีประชาธิปไตย กับ ฝ่ายคอมมิวนิสต์

ตะวันออก

สำหรับการเจรจา และต่อต้านอาวุธนิวเคลียร์ในพื้นที่ของยุโรปนั้น ขบวนการต่อต้านฯ ได้กลายเป็นแรงกดดันอย่างมากจากสังคมที่เกิดขึ้นกับทั้งสหรัฐอเมริกา โซเวียต และรัฐบาลตะวันตกที่มีอาวุธนิวเคลียร์ของสหรัฐอเมริกาติดตั้งประจำการอยู่ อันนำไปสู่การเจรจาในเรื่องนี้ ในด้านหนึ่งแรงกดดันเช่นนี้เป็นเสมือน “การผ่อนคลายความตึงเครียดจากด้านล่าง” (Detente from Below) เนื่องจากการผ่อนคลายความตึงเครียดที่เกิดก่อนหน้านี้ในช่วงกลางของยุคสงครามเย็นนั้นเป็นเรื่องของความตึงเครียดระหว่างผู้นำรัฐคือเป็น “การผ่อนคลายความตึงเครียดจากด้านบน” (Detente from Above) แม้รัฐบาลสหรัฐอเมริกา และโซเวียตยังต้องการดำรงความเหนือกว่าของกำลังรบนิวเคลียร์ แต่ในที่สุดผู้นำของทั้งสองประเทศยอมที่จะเปิดการเจรจาทันที การพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการเกิดขึ้นครั้งแรกที่นครเจนีวาในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ และการเจรจาอย่างเป็นทางการครั้งแรกเกิดขึ้นในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๖๑

พร้อมกับข้อเสนอแบบ “เหลือศูนย์” (Zero Option) ของประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ที่เสนอแบบที่ทุกฝ่ายคาดไม่ถึง คือ สหรัฐอเมริกาจะไม่นำเอาขีปนาวุธแบบเปอร์ซิง ๒ และอาวุธปล่อยแบบครุสส์ ที่ยิงจากภาคพื้นดินเข้าประจำการในยุโรปเพื่อแลกกับการที่โซเวียตจะต้องทำลายขีปนาวุธแบบเอสเอส-๔ เอสเอส-๕ และเอสเอส-๒๐ ทั้งหมด ในเบื้องต้นอาจจะดูว่าข้อเสนอของประธานาธิบดีเรแกน แทบจะไม่มีความเป็นไปได้เลย แต่กลับเป็นสิ่งที่ได้รับการตอบรับอย่างมากจากสาธารณชนในยุโรป และในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๘๒ ผู้แทนสหรัฐอเมริกาได้รุกต่อทางการเมืองด้วยการขยายข้อเสนอว่า รัฐมหาอำนาจทั้งสองไม่ควรทำลายขีปนาวุธพิสัยปานกลางและพิสัยใกล้ ที่มีอยู่สำหรับยุทธบริเวณยุโรปเท่านั้น แต่ควรจะทำลายระบบอาวุธชนิดนี้ทั้งหมดในระดับโลกด้วยแน่นอนว่า ในเบื้องต้นนั้น โซเวียตไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอนี้เพราะเชื่อว่ารัฐมหาอำนาจทั้งสอง ควรที่จะดำรงอาวุธชนิดนี้ในภาคพื้นยุโรปต่อไป

การผ่อนคลายจากการแข่งขันอาวุธโดยเฉพาะการติดตั้งจรวดติดหัวรบนิวเคลียร์ในภาคพื้นยุโรป ในยุคสงครามเย็น (ค.ศ. ๑๙๔๕-๑๙๙๑)

ความสำเร็จ ในวันที่ ๑๕ มกราคม ค.ศ. ๑๙๘๖ ผู้นำโซเวียตประกาศการยกเลิกอาวุธนิวเคลียร์ทั้งหมดในปี ค.ศ. ๒๐๐๐ ซึ่งเท่ากับเสนอให้ยกเลิกขีปนาวุธพิสัยปานกลางในยุโรปด้วย และความก้าวหน้าอย่างมากนี้เกิดจากการประชุมสูงสุดของผู้นำทั้งสองประเทศในวันที่ ๑๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๘๖ จนนำไปสู่ความสำเร็จครั้งสำคัญในวันที่ ๘ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๘๗ เมื่อ

ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา และโซเวียต ได้ลงนามในการยกเลิกอาวุธดังกล่าวทั้งหมด ความตกลงนี้มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า “ความตกลงระหว่าง สหรัฐอเมริกากับสหภาพสาธารณรัฐสังคมนิยม โซเวียตว่าด้วยการทำลายขีปนาวุธพิสัยปานกลาง และพิสัยใกล้” ซึ่งลงนามโดยประธานาธิบดีเรแกน และประธานาธิบดีกอร์บาเชฟที่ทำเนียบขาว กรุงวอชิงตัน ในวันที่ ๘ ธันวาคม ค.ศ.๑๙๘๗ และได้รับสัตยาบัน จากวุฒิสภาอเมริกันในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ค.ศ.๑๙๘๘ โดยมีผลบังคับใช้ในวันที่ ๑ มิถุนายน ค.ศ.๑๙๘๘ ทั้งนี้ผลจากความตกลงนี้คือ การทำลายขีปนาวุธนิวเคลียร์ (รวมทั้งจรวดส่ง) ที่มีพิสัยปานกลาง ๑,๐๐๐-๕,๕๐๐ กิโลเมตร และขีปนาวุธพิสัยใกล้ ที่มีพิสัย ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ กิโลเมตร แต่ความตกลงนี้ไม่ครอบคลุมขีปนาวุธที่ยิงจาก เรือดำน้ำ (SLBM) กล่าวคือความตกลงนี้จำกัดอยู่กับขีปนาวุธที่ยิงจากฐานยิงบนบกเป็นประเด็นหลัก และนับจากการลงนามความตกลงจนถึงเดือน พฤษภาคม ค.ศ.๑๙๙๑ ขีปนาวุธ จำนวน ๒,๖๙๒ ลูก (โดยแยกเป็นขีปนาวุธของสหรัฐอเมริกาจำนวน ๘๔๖ ลูก และของโซเวียต จำนวน ๑,๘๔๖ ลูก) ถูกทำลาย และความตกลงนี้มีระยะเวลา ๑๐ ปี ที่อนุญาตให้แต่ละ ฝ่ายเข้าไปตรวจสอบอาวุธในที่ตั้ง (on-site verifications) อีกด้วย

อนาคตโลกจะเป็นอย่างไร เมื่อสหรัฐอเมริกาประกาศ ถอนตัวจาก INF

ความสำเร็จในยุคสงครามเย็นเมื่อ ๓๐ ปีที่แล้ว และเป็นปัจจัยที่เดินหน้าไปสู่การยุติสงครามเย็น ในเวลาต่อมา แต่สำหรับในสถานการณ์ปัจจุบัน ผู้นำสหรัฐอเมริกาโดยประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ กลับต้องการถอนตัวออกจากความตกลงนี้ แม้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นเพียงการประกาศที่ยังไปไม่ถึง จุดของการถอนตัวจริงของสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ เพราะการถอนตัวจากความตกลงระหว่างประเทศนั้น จะต้องได้รับการอนุมัติจากวุฒิสภาของสหรัฐอเมริกา เสียก่อน อย่างไรก็ตามคำแถลงของประธานาธิบดีทรัมป์

ก็กลายเป็นปัญหาในตัวเองอย่างแน่นอน โดยเฉพาะ การบ่งบอกถึงทิศทางการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ของ สหรัฐอเมริกาในอนาคต อันจะกลายเป็นแรงกระตุ้นให้ เกิดการแข่งขันทางทหาร และการสะสมอาวุธนิวเคลียร์ ของโลกรอบใหม่นั้นเอง

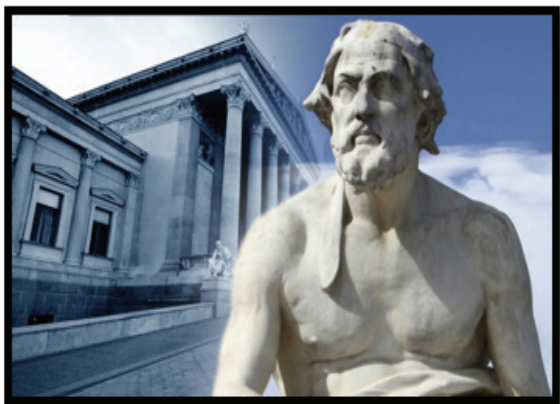

นายโดนัลด์ ทรัมป์ ประธาน.สหรัฐอเมริกา จับมือทักทายกับนายคิม จอง อึน ประธาน.เกาหลีเหนือ ก่อนการประชุมสุดยอดครั้งที่ ๒ ของผู้นำทั้ง ๒ ประเทศ เพื่อแก้ไขปัญหา วิกฤตอาวุธนิวเคลียร์บนคาบสมุทรเกาหลี ณ กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม เมื่อ ๒๘ กุมภาพันธ์ ค.ศ.๒๐๑๙

โลกแห่งความกลัว

ในช่วงปลายปี ค.ศ.๒๐๑๗ จนถึงต้นปี ค.ศ.๒๐๑๙ โลกกังวลอย่างมากกับความพยายามในการพัฒนาอาวุธ นิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือ แต่ผลจากการพบกันของผู้นำ สูงสุดระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ และตามมาด้วยการประชุมสูงสุดระหว่างผู้นำสหรัฐอเมริกากับเกาหลีเหนือ ในปี ค.ศ.๒๐๑๙ นั้น ได้ทำให้หลายฝ่ายคลายความ กังวลต่อปัญหาการพัฒนาอาวุธนี้ไปได้มาก ซึ่งมี นักวิเคราะห์บางส่วนชี้ว่า เหตุการณ์นี้เป็นเสมือนการหมุน “นาฬิกานิวเคลียร์” ถอยออกไปให้ห่างจากเวลาที่เที่ยงคืน (การจัดทำนาฬิกานี้เป็นผลงานของกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ ที่ต่อต้านอาวุธนิวเคลียร์ และเที่ยงคืนคือเวลาของการเกิด สงครามนิวเคลียร์) ดังนั้น หลายฝ่ายจึงดูจะมีความหวัง ในทางที่ดี ที่เชื่อว่าการเจรจาปัญหาอาวุธนิวเคลียร์ ของเกาหลีเหนือจะเป็นดังการถอดขนวน “สงคราม นิวเคลียร์” ออกไปได้ในระดับหนึ่งแล้ว หรือเป็นปัจจัย สำคัญที่ช่วยลดความกลัวต่อปัญหาสงครามนิวเคลียร์ อย่างไรก็ดีตามในช่วงปลายปี ค.ศ.๒๐๑๘ การประกาศ

นโยบายด้านความมั่นคงของสหรัฐอเมริกากลับส่งสัญญาณลบอย่างมีนัยสำคัญต่อสถานการณ์โลกในอนาคต ก็คือการตัดสินใจของประธานาธิบดีทรัมป์ ที่แสดงความเห็นว่า สหรัฐอเมริกาควรถอนตัวออกจากความตกลงเรื่องอาวุธนิวเคลียร์ในยุโรประหว่างสหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียตที่ทำขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๘๗ หรือที่เรียกชื่อทางการว่า “ความตกลงอาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลาง” (The Intermediate-range Nuclear Forces Treaty : INF) แม้ว่าการแสดงออกทางความคิดของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา จะมีลักษณะเป็นเพียงคำพูด แต่ถ้าหากว่าการถอนตัวของสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นจริงก็ย่อมจะส่งผลกระทบต่อสถานการณ์การพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ของโลกในอนาคตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ธูซิทิดีส (Thucydides) เป็นนักประวัติศาสตร์ชาวกรีก อาศัยอยู่ในนครรัฐเอเธนส์ มีชีวิตอยู่ในช่วง ๔๖๐ - ๓๙๕ ปี ก่อนคริสต์ศักราช

บทวิเคราะห์ ปัญหาอาวุธนิวเคลียร์ของโลกจึงยังเป็นประเด็นสำคัญที่จะต้องจับตามองอย่างยิ่ง และหากการเมืองโลกหันกลับไปสู่ “ยุคนิวเคลียร์” แล้ว สิ่งที่จะตามมาก็คือ “การแข่งขันสะสมอาวุธนิวเคลียร์” ซึ่งการนี้ผู้เขียนจะได้ขอแนะนำผู้อ่านย้อนอดีตกลับไปสู่ประวัติศาสตร์ของสงครามเพโลพอนเนเซียน (The History of the Peloponnesian War) บนคาบสมุทรกรีกภายใต้คำว่า “กัณฑ์ธูซิทิดีส” ทั้งนี้ธูซิทิดีส เป็นนักประวัติศาสตร์ในยุคกรีกโบราณ

ในศตวรรษที่ ๕ ก่อนคริสตกาล โดยเขาได้ทำการศึกษาถึงสาเหตุของสงครามว่าทำไมสปาร์ตาในฐานะมหาอำนาจดั้งเดิมจึงเลือกตัดสินใจประกาศสงครามกับเอเธนส์ ซึ่งเป็นมหาอำนาจเกิดใหม่ โดยเสนอว่า **สิ่งที่ทำให้สงครามเกิดขึ้นและเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้นั้น เป็นผลมาจากความหวาดกลัวในการผงาดขึ้นมาเป็นมหาอำนาจของเอเธนส์ที่มีต่อสปาร์ตา** ดังนั้นบทเรียนในอดีตแสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างมหาอำนาจโลกนั้นมักติด **“กัณฑ์ความหวาดกลัวจากการสูญเสียอำนาจ”** ดังกล่าวจนก่อให้เกิดความตึงเครียดระหว่างประเทศ และนำไปสู่การเกิดสงครามกลายเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ อย่างไรก็ตาม ได้มีนักวิชาการและนโยบายระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา โดยนายเกรแฮม อัลลิสัน (Graham Allison) ได้เสนอความเห็นที่ สงครามนั้นสามารถหลีกเลี่ยงได้ในการเปลี่ยนผ่านอำนาจโลก และมองว่าข้อเสนอของธูซิทิดีสนั้นเกี่ยวข้องกับความเป็นไปไม่ได้ เป็นเพียง “อติพจน์” (hyperbole) กล่าวคือ เป็นเพียงการกล่าวเกินจริงเพื่อเป้าหมายของการเน้นย้ำที่ว่า **“ประเด็นของกัณฑ์ธูซิทิดีสไม่ใช่ชะตากรรมนิยม (fatalism) หรือการมองโลกในแง่ร้าย แต่มันช่วยชี้ให้เราเห็นมากกว่าพาดหัวข่าวรายวันและวาทศิลป์ของระบอบการเมือง เพื่อที่จะตระหนักถึงความตึงเครียดเชิงโครงสร้าง ซึ่งรัฐมหาอำนาจโลกในยุคปัจจุบันและอนาคตอย่างสหรัฐอเมริกา รัสเซียและจีนจำเป็นต้องเข้าใจอย่างทอ้งแท้เพื่อที่จะสร้างความสัมพันธ์แบบสันติ”** พร้อมทั้งได้เปรียบเทียบประวัติศาสตร์ของกัณฑ์ธูซิทิดีสกับความเข้าใจทางการเมืองโลกในยุคปัจจุบันและอนาคตว่า รัฐมหาอำนาจโลกสามารถที่จะหลีกเลี่ยงสงครามบนพื้นฐานที่ทุกฝ่ายต้องเรียนรู้จากประวัติศาสตร์ และตระหนักว่าสงครามเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แต่ก็สามารถหลีกเลี่ยงได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับศิลปะแห่งรัฐ (Statecraft) และการนำ (Leadership) ของผู้นำรัฐมหาอำนาจโลก ซึ่ง Allison ยังเสนอด้วยว่า **“ธูซิทิดีสก็คงเห็นด้วยว่าสงครามระหว่างเอเธนส์กับสปาร์ตาก็ไม่ใช่สิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้”**

เดินทางไปสู่การแข่งขันสะสมอาวุธ

ในอดีตมักจะมีเสียงวิจารณ์ประธานาธิบดีเรแกนอย่างมากในนโยบายด้านความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาที่เป็นแบบ “สายเหยี่ยว” แต่หลังจากการขึ้นเป็นผู้นำฝ่ายบริหารของประธานาธิบดีทรัมป์แล้ว เห็นได้ชัดเจนว่าทำเนียบขาวในปัจจุบันมีทัศนคติเป็น “สายเหยี่ยวยิ่งกว่า” และมีทัศนคติด้านลบต่อความตกลงในการควบคุมอาวุธอย่างมาก โดยมีสมมติฐานเบื้องต้นว่าความตกลงดังกล่าวเป็นพันนาการที่ผู้ก่อกบฏไม่ให้อเมริกาพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์เพื่อตอบโต้กับการขยายขีดความสามารถทางทหารทั้งของรัสเซียและของจีนในปัจจุบัน ทัศนคติเช่นนี้เห็นได้ชัดจากกรณีนายจอห์น โบลตัน (John Bolton) ที่ปรึกษาด้านความมั่นคงของประธานาธิบดีทรัมป์ที่ต่อต้านการทำข้อตกลงเรื่องการควบคุมอาวุธมาอย่างยาวนาน และเชื่อกันว่าเขามีบทบาทโดยตรงในการผลักดันให้วอชิงตันถอนตัวจากข้อตกลงดังกล่าว และเชื่อว่าการปลดสหรัฐอเมริกาออกจากพันธะเช่นนี้ จะเปิดโอกาสให้สหรัฐอเมริกาหันกลับไปสู่การพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ได้ อันจะเป็นปัจจัยที่ทำให้สหรัฐอเมริกา ไม่เป็นฝ่ายเสียเปรียบในทางยุทธศาสตร์จากผลของการพัฒนาของรัสเซียและจีน และยังคงเป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้าง “สมดุลกำลังนิวเคลียร์” ในเวทีโลกอีกด้วย ดังนั้น สำหรับบรรดากลุ่มสายเหยี่ยวในวอชิงตันแล้ว ความตกลงในการควบคุมอาวุธนิวเคลียร์ที่เพิ่มขึ้นในปี ค.ศ.๑๙๘๗ จึงถูกมองว่าเป็นการ “มัดมือมัดเท้า” สหรัฐอเมริกา จนไม่อาจพัฒนาและแข่งขันทางด้านอาวุธนิวเคลียร์ และเป็นการเปิดโอกาสให้จีนและรัสเซียเป็นฝ่ายได้เปรียบในทางยุทธศาสตร์ ซึ่งหากย้อนกลับไปพิจารณาถึงความสำเร็จที่เกิดขึ้นในอดีตแล้ว จะเห็นได้ชัดถึงทัศนคติของผู้นำสหรัฐอเมริกาที่เปลี่ยนแปลงไปในการเมืองโลกร่วมสมัย กล่าวคือ ความสำเร็จในอดีตกำลังถูกมองว่าเป็นความล้มเหลวในปัจจุบัน นอกจากนี้กลุ่มสายเหยี่ยวที่มีอิทธิพลทางความคิดในนโยบายด้านความมั่นคง

ของสหรัฐอเมริกา ยังมีแนวทางที่ไม่เห็นด้วยกับ “ความตกลงใหม่ในการลดอาวุธทางยุทธศาสตร์” (The New START Agreement, 2010) ที่กำหนดจำนวนของหัวรบที่เข้าประจำการของแต่ละฝ่ายไว้ที่ ๑,๕๐๐ หัวรบ ความตกลงนี้ทำขึ้นในสมัยประธานาธิบดีบารัค โอบามา ในปี ค.ศ.๒๐๑๐ และจะหมดอายุในปี ค.ศ.๒๐๒๐ และเป็นไปในทิศทางเดียวกันที่กลุ่มนี้ต้องการให้สหรัฐอเมริกายุติการทำข้อตกลงดังกล่าว หรืออาจกล่าวในนโยบายความมั่นคงได้ว่า สายเหยี่ยวต้องการให้สหรัฐอเมริกาหันกลับมาต่อสู้ในด้านอาวุธนิวเคลียร์ด้วยนโยบายการ “สะสมอาวุธ” ไม่ใช่ด้วยการ “ควบคุมอาวุธ” ซึ่งได้แก่การยกเลิกความตกลงอาวุธนิวเคลียร์พิสัยกลางในยุโรป และยกเลิกความตกลงในการลดอาวุธทางยุทธศาสตร์ด้วย

บทวิเคราะห์ ปัญหาการแข่งขันสะสมอาวุธซึ่งเกิดจากทัศนคติของผู้กำหนดนโยบายด้านความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาในยุคปัจจุบันนั้น เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติตามนโยบายในระหว่างการทำเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ในช่วงปลายปี ค.ศ.๒๐๑๖ ด้วยวลีเด็ดของประธานาธิบดีทรัมป์ที่ว่า **อเมริกาต้องมาก่อน (America First)** ซึ่งการนี้ผู้เขียนจะขอแนะนำแนวคิดการแสวงหาอำนาจ และการรักษาดุลอำนาจตามทฤษฎีสัจนิยม โดยเฉพาะนักทฤษฎีสัจนิยมอย่างมอร์แกนธอท์ (Morgenthau) ที่ให้ความเห็นว่า เสาหลักของทฤษฎีสัจนิยมทางการเมืองที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์การเมืองระหว่างประเทศนั้น ก็คือเรื่องของผลประโยชน์แห่งชาติในเวทีโลก ซึ่งในที่นี้ก็คือ การแสวงหาอำนาจของชาติในเวทีการเมืองระหว่างประเทศที่เหนือกว่าผู้อื่น ส่วนนักทฤษฎีสัจนิยมอีกท่านคือ เคนเนธ วอลซ์ (Kenneth N. Waltz) ได้อธิบายว่าประเทศต่าง ๆ ในโลกอยู่ภายใต้ระบบระหว่างประเทศที่เป็นแบบอนาธิปไตยซึ่งไม่มีรัฐบาลโลก ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของแต่ละประเทศที่จะต้องรักษาตัวเองให้อยู่รอด โดยความอยู่รอดนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางทหารเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้วอลซ์จึงสร้างความชัดเจนให้กับคำว่า “อำนาจ” ตามนัยยะของทฤษฎีสัจนิยมว่าหมายถึงกำลังทหารที่ชี้วัดได้

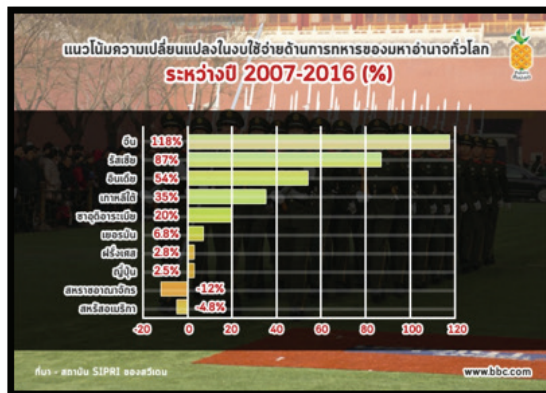

และเขายังได้ระบุอีกว่า “ความอยู่รอดเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศ”

อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติแล้ว ประเทศต่าง ๆ ไม่ได้มีกำลังทหารที่เท่ากันในการรักษาความอยู่รอดของตนเอง ซึ่งโดยทั่วไปปรากฏว่าโลกจะมีประเทศมหาอำนาจที่แบ่งขั้วอำนาจ คานอำนาจซึ่งกันและกัน เช่น ในช่วงสงครามเย็นมีขั้วอำนาจของสหรัฐอเมริกา กับขั้วอำนาจของสหภาพโซเวียต เป็นต้น เพื่อความอยู่รอด ประเทศต่าง ๆ ก็จะเข้าไปจับขั้วกับประเทศมหาอำนาจเพื่อเป็นพันธมิตรรับประกันความอยู่รอดของตน เช่น กรณีไทยเป็นพันธมิตรกับสหรัฐอเมริกาในช่วงสงครามเย็น เป็นต้น ดังนั้นการที่สหรัฐอเมริกาหันกลับมาดำเนินนโยบายระหว่างประเทศด้านอาวุธนิวเคลียร์ ด้วยนโยบายการ “สะสมอาวุธ” แทนการ “ควบคุมอาวุธ” ก็ด้วยเหตุผลเพื่ออำนาจและความอยู่รอดของสหรัฐอเมริกา ภายใต้สถานการณ์โลกในปัจจุบัน และอนาคตที่เป็นแบบหลายขั้วอำนาจนั่นเอง

ป้องปราม หรือการสะสมอาวุธ

หากการถอนตัวของสหรัฐอเมริกาออกจากความตกลงทั้งสองเกิดขึ้นจริงแล้ว ก็จะเป็นสัญญาณโดยตรงถึงการกลับสู่ “ยุคแห่งการสะสมอาวุธนิวเคลียร์” เช่นที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในช่วงสงครามเย็น และโลกจะเดินหน้าสู่การแข่งขันด้านอาวุธนิวเคลียร์อย่างไม่มีขีดจำกัด ปัญหาที่จะต้องตระหนักอย่างมากก็คือ ด้วยพัฒนาการแบบก้าวกระโดดของเทคโนโลยีทหารในหลายประเภท พัฒนาการของอำนาจการทำลายล้างของระบบอาวุธที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบอาวุธนิวเคลียร์นั้นจะเป็นไปในแบบไร้ขีดจำกัดมากขึ้น นอกจากนี้ในอีกด้านหนึ่ง ดูจะกลายเป็นเรื่องเลวร้ายในเวทีการเมืองระหว่างประเทศที่สหรัฐอเมริกาพยายามจะขัดขวางการมีอาวุธนิวเคลียร์ของอิหร่านและเกาหลีเหนือ ด้วยการอ้างเหตุผลของ “สันติภาพและเสถียรภาพ” ของโลก แต่ในความเป็นจริงแล้ว รัฐมหาอำนาจใหญ่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา รัสเซีย และจีนล้วนต่างเดินหน้า

แสดงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการใช้จ่ายงบประมาณด้านการทหารของมหาอำนาจโลกในช่วงปี ๒๐๐๗-๒๐๑๖

สู่การพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์มากขึ้นไม่แตกต่างกัน รวมทั้งอำนาจการทำลายล้างของอาวุธนิวเคลียร์ยังอยู่ในมือของรัฐมหาอำนาจใหญ่ไม่แตกต่างจากเดิม ดังนั้นสัญญาณลบของการทำเนียบขาวในช่วงปลายปี ค.ศ. ๒๐๑๘ คือ การบ่งบอกว่าความสำเร็จของการควบคุมอาวุธนิวเคลียร์ที่มาพร้อมกับการสิ้นสุดของสงครามเย็นนั้น กำลังจะสิ้นสุดลง และผลที่เกิดขึ้นจะพาโลกหวนคืนสู่การแข่งขันสะสมอาวุธนิวเคลียร์ของยุคสงครามเย็นรอบใหม่ ในลักษณะของการป้องปราม และการรักษาดุลระหว่างอำนาจซึ่งกันและกันอีกครั้ง

บทวิเคราะห์ ปัญหาเกี่ยวกับแนวคิดตามทฤษฎีการป้องปรามโดยมีความเชื่อว่า หากรัฐต้องการที่จะรักษาความมั่นคงปลอดภัยของตนเองเอาไว้ให้ได้ รัฐนั้นจำเป็นต้องแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลาถึงความพร้อมที่จะทำสงคราม และต้องสร้างความเข้มแข็งของกำลังทางทหารเอาไว้เพื่อการป้องกันตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการนี้ผู้เชี่ยวชาญจะขอนำทฤษฎีหมุนกลับ (Spiral Model) และปัจจัยประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการแข่งขันสะสมอาวุธมาเทียบเคียงกับสถานการณ์โลกในปัจจุบัน และอนาคตที่กำลังเปลี่ยนผ่านจากขั้วอำนาจเดียวไปเป็นแบบหลายขั้วอำนาจ โดยเฉพาะการผงาดขึ้นมาเป็นมหาอำนาจทางด้านเศรษฐกิจของโลกของจีน ดังนี้

- ทฤษฎีหมุนกลับ (Spiral Model) นั้นเกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมของระบบระหว่างประเทศที่มีลักษณะเป็น

อนาธิปไตย ซึ่งไม่มีรัฐบาลโลก หรือไม่มีอำนาจใดที่เป็นอำนาจสูงสุดในการกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างรัฐต่าง ๆ ดังนั้นเมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ จึงทำให้รัฐทุกรัฐจำเป็นต้องเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับตนเองเพื่อเป็นหลักประกันถึงความอยู่รอดของตน และยิ่งไปกว่านั้นสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาอย่างมากที่สุดคือ รัฐต่าง ๆ ในขณะที่กำลังเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับตนเองก็ได้สร้างความรู้สึกที่ทำให้รัฐอื่น ๆ นั้นอ่อนแอลงไปด้วย ซึ่งในกรณีที่เลวร้ายที่สุดก็คือ เมื่อรัฐมีความเชื่อว่าการที่จะทำให้ตนเองนั้นอยู่รอดปลอดภัยได้จริงๆ จะต้องอาศัยการโจมตีและรุกรานเพื่อไม่ให้รัฐที่เป็นภัยคุกคามนั้นยังคงอยู่ ทั้งนี้ตามความเห็นของโรเบิร์ต เจอร์วิส (Robert Jervis) กล่าวว่า การกระทำที่ก้าวร้าวทั้งจากถ้อยแถลงของผู้นำรัฐ และการแสดงกำลังทางทหารของรัฐนั้น ๆ ย่อมทำให้รัฐอื่น ๆ ต่างคาดการณ์ถึงกรณีที่เลวร้ายที่สุด และอาจตีความไปในทางที่ผิดพลาดโดยพิจารณาจากขีดความสามารถของรัฐนั้น ๆ ว่าสิ่งใดที่รัฐฝ่ายตรงข้ามสามารถกระทำได้เพื่อทำอันตรายแก่รัฐของเรา หรือทำเมื่อสบโอกาส ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยของรัฐเรา ก็ควรจะต้องจัดหาอาวุธเข้ามาไว้ใช้งานให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ซึ่งสภาวะการตอบโต้กันไปมาเช่นนี้ทำให้เกิดสภาพการกลืนไม่เข้าคายไม่ออก และความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน หรือที่เรียกว่า Security Dilemma

- ส่วนปัจจัยประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการแข่งขันสะสมอาวุธนั้นจะเป็นการกระทำในลักษณะการตอบโต้ซึ่งกันและกันแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน เช่นประเทศหนึ่งมีการจัดซื้อระบบอาวุธชนิดหนึ่งเข้ามาใช้งานในกองทัพและเกิดผลทำให้อีกประเทศหนึ่งจำเป็นต้องจัดหาระบบอาวุธอื่นที่เอาไว้ใช้งานเพื่อตอบโต้ระบบอาวุธนั้นและเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ไปอย่างต่อเนื่องเรื่อย ๆ ทั้งนี้ขอเสนอแนวคิดของแกรนท์ แฮมมอนด์ (Grant Hammond) มาประกอบการพิจารณาว่าเข้าข่ายการแข่งขันสะสมอาวุธหรือไม่ ตามปัจจัยดังนี้คือ ๑) รัฐคู่กรณีนั้นจะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างกันแบบทวิภาคี ๒) ทั้งสองชาตินั้นต้องมีความรู้สึกเป็นปรปักษ์

ต่อกัน ๓) มีความเกลียดชังและต่อต้านซึ่งกันและกันอย่างรุนแรง ๔) การวางแผนทางด้านการเมืองและการทหารของแต่ละชาตินั้นเป็นผลโดยตรงมาจากขีดความสามารถและเจตนารมณ์ของชาติคู่กรณี ๕) มีการเพิ่มงบประมาณทางทหารและการจัดหาอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ตอบโต้กันและเพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติ และ ๖) มีความมุ่งหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งความสามารถที่เหนือกว่ารัฐคู่กรณีด้วยการใช้การข่มขู่

ดังนั้น โดยสรุปแล้วการป้องปราม หรือการเกิดขึ้นของการแข่งขันสะสมอาวุธนั้น เป็นผลมาจากสาเหตุความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน และความต้องการของรัฐที่จะเสริมสร้างขีดความสามารถทางทหารเพื่อเป็นหลักประกันถึงความปลอดภัยของตนเอง แต่ในทางกลับกันสิ่งนี้ก็ทำให้ความมั่นคงของรัฐอื่นลดลง จึงเกิดเป็นปฏิกิริยาที่ตอบโต้กันไปมาจนเกิดการแข่งขัน ทั้งนี้ปฏิกิริยาดังกล่าวอาจจะไม่จำเป็นต้องเป็นการแข่งขันสะสมอาวุธเสมอไป ซึ่งขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์และความตั้งใจของรัฐว่าต้องการที่จะให้ได้มาซึ่งความเหนือกว่ารัฐฝ่ายตรงข้าม หรือเป็นเพียงความต้องการที่จะรักษาสถานภาพเดิม (Status quo) เอาไว้

สรุป

การประกาศถอนตัวจากความตกลงการควบคุมอาวุธนิวเคลียร์พิสัยปานกลาง (INF) ในภาคพื้นยุโรปโดยประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ แห่งสหรัฐอเมริกาในช่วงปลายปี ค.ศ.๒๐๑๘ ที่ผ่านมามีแนวโน้มว่าจะเป็นเพียงถ้อยแถลงของผู้นำประเทศที่ยังไปไม่ถึงจุดของการถอนตัวจริงอย่างเป็นทางการ เพราะการถอนตัวจากความตกลงระหว่างประเทศนั้นจะต้องได้รับการอนุมัติจากวุฒิสภาของสหรัฐอเมริกาก็ตาม แต่ถ้อยแถลงดังกล่าว ก็แสดงให้เห็นถึงการบ่งบอกถึงทิศทางการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ของสหรัฐอเมริกาในอนาคตอันจะกลายเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการแข่งขันทางทหาร และสะสมอาวุธนิวเคลียร์ของโลกรอบใหม่ภายใต้สถานการณ์การก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงมหาอำนาจโลก จากแบบขั้วอำนาจเดียวของสหรัฐอเมริกา

ในยุคหลังสงครามเย็นไปเป็นแบบหลายขั้วอำนาจ ซึ่งมีรัสเซีย และจีนเป็นตัวแสดงของมหาอำนาจโลกใหม่ ทั้งนี้ในบทความได้แสดงให้เห็นถึงความเป็มาและข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการติดตั้ง และการพัฒนาขีดความสามารถด้านอาวุธนิวเคลียร์แบบตอบโต้กันไปมาระหว่างฝ่ายโลกตะวันตก และฝ่ายโลกตะวันออกในภาคพื้นยุโรป ซึ่งความสำเร็จในการควบคุมอาวุธนิวเคลียร์ดังกล่าว ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการยุคศตวรรษใหม่ในเวลาต่อมา พร้อมทั้งยังได้นำบทเรียนในอดีตของ “กัณฑ์กฐิติตติส” ที่ได้ศึกษาถึงสาเหตุของสงครามบนคาบสมุทรกรีก ระหว่างรัฐสปาร์ตา ในฐานะมหาอำนาจดั้งเดิมกับรัฐเอเธนส์ซึ่งเป็นมหาอำนาจเกิดใหม่ ด้วยเหตุผลของความหวาดกลัวต่อการสูญเสียอำนาจของรัฐสปาร์ตา การแสวงหาอำนาจ และขยายขีดความสามารถทางทหารของฝ่ายสหรัฐอเมริกา ตามนโยบายระหว่าง การหาเสียงของประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ที่ว่า

อเมริกาต้องมาก่อน (America First) รวมทั้ง การข่มขู่คุกคามด้วยกำลังทหารต่อภัยคุกคามต่าง ๆ ที่จะมากระทบต่อผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกา เพื่อแสดงให้เห็นประชาชนชาวอเมริกันเห็นถึงความพร้อม ในการปกป้องผลประโยชน์ของชาติในเวทีการเมือง ระหว่างประเทศตามทฤษฎีสัจนิยม และการหวังผล ต่อการชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีในสมัยที่ ๒ ของทรัมป์อีกด้วย (จะเกิดขึ้นในช่วงปลายปี ค.ศ.๒๐๒๐) และสุดท้ายเป็นการนำเสนอและเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างแนวคิดการป้องปรามกับปัจจัย พิจารณาการแข่งขันสะสมอาวุธของประเทศคู่ปรปักษ์ ซึ่งทั้งหมดทั้งหมดนี้ ผู้เขียนอยากจะขอให้ผู้อ่านย้อนกลับไปอ่านคำกล่าวของไอแซคตันผู้คิดค้นทฤษฎีสัมพันธภาพ และนำไปสู่การผลิตอาวุธนิวเคลียร์ในเวลาต่อมาที่ว่า “ท่ามกลางวิกฤต ย่อมมีโอกาสนอนอยู่เสมอ” 🇺🇸

เอกสารอ้างอิง

๑. จุลสารความมั่นคงศึกษา ฉบับที่ ๑๔๑-๑๔๒ หัวข้อเรื่อง เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในโลกที่เปลี่ยนแปลง
๒. จุลสารความมั่นคงศึกษา ฉบับที่ ๑๔๒-๑๔๓ หัวข้อเรื่อง สถานการณ์โลกและความท้าทายโลกในปี ๒๐๑๙
๓. บทความวิชาการ หัวข้อเรื่อง รากฐานความคิดทางการเมืองระหว่างประเทศของกองทัพเรือสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ : ทฤษฎีสัจนิยมและเสรีนิยม โดย น.อ.หัตถ์ไชยญ์ มั่งคั่ง ในการประชุมวิชาการของกองทัพเรือ ครั้งที่ ๑๐ เมื่อ ๒๕ ก.ค.๒๕๖๒ ณ ห้องประชุมบริพัตร อาคาร สรส.ยศ.ทร.
๔. บทความเรื่อง กลับสู่ยุคสงครามเย็น-นโยบายนิวเคลียร์ของทรัมป์ โดย สุรชาติ บำรุงสุข ในนิตยสารมติชน ออนไลน์ เมื่อ ๒๖ ต.ค.๒๕๖๑ ผ่านทาง <https://www.matichon.co.th/columnists/news-1195215>
๕. บทความเรื่อง มะกันถอนตัวสนธิสัญญา INF พลิกโฉมภัยคุกคามนิวเคลียร์ โดย บรรณาธิการข่าวต่างประเทศ ในไทยรัฐออนไลน์ เมื่อ ๒ ก.พ.๒๕๖๒ ผ่านทาง <https://www.thairath.co.th/news/foreign/1491106>
๖. บทความเรื่อง “The Thucydides Trap: Are the US and China headed for War?” ในวารสาร The Atlantic ในปี ๒๐๑๕ และหนังสือเรื่อง Destined for War: Can America and China Escape Thucydides’s Trap? (2017) โดย Graham Allison
๗. หนังสือเรื่อง โดนัลด์ ทรัมป์ ประธานาธิบดีผู้ทำลายโลก โดย กิตติ โล่ห์เพชรรัตน์

